

Kiiremini, kõrgemale, kaugemale – ausalt!

Heino Kiik 14.05.1927 – 22.02.2013

"Mina nägin enne!" hõiskan rõõmsalt.

Selline mälestusteraamatu "Kõndes" algus iseloomustab Heino Kiike suurepäraselt. Avaloos "Võidu joomine" võisteldakse vanema venna Mihkliga. Proovitakse, kumb joob kiiremini tühjaks isalt mesilassülemite avastamise auhinnaks saadud asunikutäied mett. Mitte viina, sest nooruses oli Heino põhimõtteline karsklane. Ta oli põhimõtetega mees läbi elu, kes sportlaslikult ausa hasardiga püüdis kõigis eluvaldkondades aina kiiremini, kõrgemale ja kaugemale.

Sõjakeerises Rāpinas aednikuõpilasena kadunuks jäänud vend Mihkli mälestus tõi Heinogi siiasamasse aiandust õppima. Esimene ilukirjandusteos "Mõedaku eelpäev" aednik Jaagup Andresmaa elust tegi temast kirjaniku. Ausa kirjaniku, kes oma tõde kuulutades vahel elu hammasrataste vahele kippus jääma. Oma tähtteoste "Tondiõomaja", "Maria Siberimaal", "Mind armastab jaapanlanna", "Arve Jomm" sünnist said uued dokumentaalselt ausad ja samas isikupäraselt huvitavad lood. Mälestusteraamatutes kirjutab ta haaravalt oma Siberisse jäänud isast, kelle kõrval ta enamiku elus vajalikud oskused omandas. Kirjutab Siberireisilt tagasi jõudnud hellast emast ja tema sugulastest, kes on ühtlasi Heino Kiige teoste kangelased. Mahukas "Maailma viljad" ja mitmeosaline "Taimetark", mis tiitellehel kuulutab end meil seni puuduvaks aia-ajakirjaks, on aiandust õppijatele kasulikuks ligemisvaraks tänaseni.

Heino Kiige elu oli täis tööd: kevadest sügiseni aias, talvel kirjutuslaua taga. Teda saatis siiras huvi kõige ümbritseva suhtes. Rõõmus pereelu tantsijanna Helmi Puuriga ja oma lastega. Pikk ja sisukas elu aednikuna, kirjanikuna, oma maa kodanikuna. Küllap õnnelik elu!

27.02.2013

JK